

Pieni leipäkärry

Gayle Kinney-Cornelius
(Perustuu tositahtumaan)

”Kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa” (Moosia 2:17).

Sammy avasi silmänsä ja haukotteli. Hän haistoi jotakin herkullista.

Mmm, papa leipoo leipää! Sammy ajatteli.

Papa leipoi leipää perheelle joka lauantai. Sammysta oli hauskaa katsella, kun papa otti rapeita ruskeita leipiä ulos uunista. Papa antoi aina Sammylle ensimmäisen viipaleen.

Mutta eihän tänään ole lauantai, Sammy ajatteli. *Miksi papa oli leipomassa?*

Sammy nousi vuoteesta ja meni keittiöön. Hän kysyi papalta, mistä oikein oli kyse.

”Muistatko, mitä piispamme pyysi meitä tekemään?” papa kysyi.

Sammy nyökkäsi. ”Hän pyysi meitä auttamaan ihmisiä. Ja minä autoin sisar Martinia viemään hänen kassinsa yläkertaan, muistatko?”

”Sinä teit sen hienosti”, papa sanoi. ”Minä rukoilin, kuinka minä voisin auttaa. Sain

ajatuksen, että leipoisin leipää annettavaksi muille.”

Sammy kurkisti uunin ikkunasta sisään. Hän laski leipiä.

”Yksi... kaksi... kolme... neljä. Kenelle sinä annat leivät?”

”Siinä minä tarvitsen sinun apuasi”, papa sanoi. ”Yksi leipä menee sisar Martinille. Ja kaksi leipää Millerin perheelle. Kenelle antaisimme neljännen leivän?”

Sammy mietti asiaa.

”Miten olisi setä Lee?” Sammy kysyi. Setä Lee asui samassa kerrostalossa heidän kanssaan. Hän ei käynyt ulkona kovinkaan paljon. Enimmäkseen hän vain katseli ihmisiä ikkunastaan.

”Sehän on hyvä idea!” papa sanoi.

Kun leivät oli paistettu, Sammy auttoi papaa pakkaamaan ne pusseihin. Sitten hän haki kärryinsä. He panivat leivät kärryyn.

”Leipäkärry on valmiina matkaan!” Sammy sanoi.

Papa auttoi Sammyä kärryn vetämisessä. Sammyn sydämessä tuntui mukavan lämpimältä, ihan kuin ne leivät, joita he olivat viemässä muille! ●

Kirjoittaja asuu Vermontissa Yhdysvalloissa.